

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/351/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2314203592
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Jankovičová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2314203592.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom: JUDr. Iveta Jankovičová a členov senátu: JUDr. Daša Kontríková a JUDr. Gabriela Brišková, v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35 724 803, so sídlom Bratislava, Pajštúnska č. 5, zast. advokátskou spoločnosťou TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., IČO: 36 613 843, so sídlom Bratislava, Pajštúnska č. 5, proti odporkyni: U. D., nar. X.X.XXXX, naposledy bytom D., J. XXX/XX, t.č. na neznámom mieste, za účasti vedľajšieho účastníka konania na strane odporkyne: VŠEOBECNÁ OCHRANA PRÁV SPOTREBITEĽOV, občianske združenie so sídlom Šafárikovo nám. 7, Bratislava - Staré Mesto, IČO: 42 362 962, zast. JUDr. Bohdan Jakubis, advokát, so sídlom Bratislava, Dobrovičova 13, o zaplatenie 1.127,61 eur s prísl., na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Galanta, č. k. 15C/293/2014 - 66 zo dňa 20. novembra 2014, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvého stupňa sa p o t v r d z u j e.

Odvolanie vedľajšieho účastníka sa o d m i e t a.

Odporkyni a vedľajšiemu účastníkovi sa nepriznáva náhrada trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Prvostupňový súd zamietol návrh navrhovateľa, ktorým žiadal, aby súd zaviazal odporkyňu k zaplateniu sumy 1.127,61 eur s prísl. a k náhrade trov konania. Svoj návrh odôvodnil tým, že jeho právny predchodca (spoločnosť Slovenská sporiteľňa, a.s., IČO: 00 151 653, so sídlom Bratislava, Tomášikova č. 48, s ktorou dňa 27.6.2013 uzavrel Zmluvu o postúpení pohľadávok, ktorej predmetom bola aj pohľadávka žalovaná k zaplateniu v predmetnom súdnom konaní) uzatvoril dňa 17.6.2009 s odporkyňou Zmluvu č. 203098212 (ďalej len „zmluva“), ktorej nedeliteľnou súčasťou boli aj Všeobecné obchodné podmienky. Na základe zmluvy právny predchodca navrhovateľa poskytol odporkyni peňažné prostriedky, úver vo výške 796 eur, ktorý úver sa odporkyňa zaviazala splácať prostredníctvom mesačných splátok vo výške 22,11 eur splatných vždy k 20. dňu toho ktorého mesiaca. Podmienky čerpania týchto peňažných prostriedkov, podmienky splácania, podmienky pri neplnení zmluvných povinností ako aj ďalšie náležitosti boli upravené v zmluve a vo Všeobecných podmienkach. Vzhľadom k tomu, že odporkyňa si svoje zmluvné povinnosti riadne neplnila, s úhradou jednotlivých splátok sa dostala do omeškania. Pohľadávka navrhovateľa ku dňu postúpenia predstavovala sumu 1.715,25 eur, ktorá pozostávala z istiny vo výške 1.137,92 eur, riadneho úroku vo výške 358,18 eur, úroku z omeškania vo výške 153,37 eur a ostatného príslušenstva vo výške 65,78 eur (položky úrok z omeškania vo výške 153,37 eur a ostatné príslušenstvo vo výške 65,78 eur si navrhovateľ v predmetnom konaní neuplatňuje). Odporkyňa ku dňu podania návrhu dlžnú sumu neuhradila, pričom navrhovateľ si v predmetnom návrhu uplatnil splátky úveru splatné od 20.3.2010 do 20.5.2014 v počte 51 a v celkovej výške 1.127,61 eur. Splátky pôvodne splatné od 20.8.2013 do 20.5.2014 sa stali splatnými dňa 21.8.2013, kedy navrhovateľ vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. Okrem vyššie uvedenej dlžnej

sumy si navrhovateľ v predmetnom konaní uplatnil aj zákonný úrok z omeškania, nakoľko odporca sa porušením svojej povinnosti dostal do omeškania s plnením peňažného dlhu. Navrhovateľ si úrok z omeškania uplatňuje počnúc dňom splatnosti každej splátky samostatne (celkovo je to suma vo výške 134,97 eur), pričom pri splátkach, ktorých splatnosť mala vzniknúť po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru dňa 21.8.2013, si navrhovateľ uplatňuje úrok odo dňa 22.8.2013. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že nárok uplatnený v predmetnom konaní je premlčaný, preto návrh zamietol v celom rozsahu ako návrh podaný neodôvodnene. Z vyššie uvedeného ustanovenia § 5b zákona č. 250/2007 Z.z., ktoré má procesnú povahu a účinnosť nadobudlo dňa 1.5.2014 vyplýva, že orgán rozhodujúci o nárokoch plynúcich zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával. Vzhľadom k tomu, že zákon č. 250/2007 Z.z. má charakter špeciálnej právnej úpravy vo vzťahu ku všeobecnej úprave premlčania uvedenej v zákona č. 40/1964 Z.z., súd nepostupoval podľa druhej vety ustanovenia § 100 ods. 1, ale na premlčanie prihliadol ex offo. Pokiaľ ide o aplikáciu všeobecnej trojročnej premlčacej doby podľa Občianskeho zákonníka a nie štvorročnej podľa Obchodného zákonníka na daný vzťah zo spotrebiteľskej zmluvy, súd považuje za potrebné poukázať na to, že prednosť majú osobitné ustanovenia právneho poriadku, ktoré sú súčasťou špeciálnej právnej úpravy v oblasti spotrebiteľského práva vrátane ustanovení § 52 až § 54 Občianskeho zákonníka. Dualistický systém záväzkového práva (dve kúpne zmluvy, dvojaká úprava premlčania, dvojaká úprava odstúpenia od zmluvy a pod.) v našom právnom poriadku síce dlhodobo funguje, avšak niet rozumného dôvodu na skonštatovanie, že na premlčanie v spotrebiteľsko-právnej, a teda typickej občianskoprávnej veci má dopadať právna úprava regulujúca vzťahy v zásade medzi podnikateľmi, ak Občiansky zákonník ako kódex občianskeho súkromného práva takúto úpravu má a je pre nepodnikateľov výhodnejšia. Podľa rozhodnutia Krajského súdu Prešov sp. zn. 6Co/105/2013 zo dňa 10.12.2013 „...súd so zreteľom na uvedené nevidí dôvod na vylúčenie aplikácie priaznivejšieho ustanovenie o premlčacej dobe trojročnej podľa Občianskeho zákonníka oproti premlčacej dobe štvorročnej typickej podľa Obchodného zákonníka, a to s poukazom na ust. § 54 ods. 1 OZ. Občiansky zákonník ako kódex občianskeho súkromného práva úpravu premlčania má a je pre nepodnikateľov výhodnejšia (porov. tiež uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25.1.2011 sp. zn. 5 M Cdo 20/2009).“ Ku dňu postúpenia uplatnenej pohľadávky, bola odporkyňa s jej plnením v omeškani viac ako tri roky (1 162 dní). K postúpeniu pohľadávky došlo na základe Zmluvy o postúpení zo dňa 27.6.2013, pričom návrh na začatie konania bol podaný až dňa 17.2.2014. (prvá splátka, ktorej zaplatenie si navrhovateľ v predmetnom konaní uplatnil bola splatná dňa 20.3.2010 a od tohto dňa začala plynúť premlčacia doba). S poukazom na ustanovenie § 101 zákona č. 40/1964 Zb., súd dospel k záveru, že v danom prípade premlčacia doba na uplatnenie nároku zo zmluvy už uplynula, a to nie len v čase podania návrhu na začatie konania, ale už v čase postúpenia pohľadávky. Súd teda ex offo prihliadol na premlčanie uplatneného nároku, a pretože premlčaný nárok nemožno priznať, návrh na začatie konania v celom rozsahu zamietol. O náhrade trov konania súd rozhodol v súlade s ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p., v zmysle ktorého nárok na náhradu trov vznikol odporkyňi, ktorá bola v danej veci stopercentne úspešná. Nakoľko však odporkyňi v konaní žiadne trovy nevznikli a žiadne jej ani nevyplyvajú zo súdneho spisu, súd jej ich náhradu nepriznal. Vedľajší účastník vystupujúci na strane odporkyne si v konaní uplatnil náhradu trov právneho zastúpenia za 2 úkony právnej služby (príprava a prevzatie zastúpenia a vyjadrenie vo veci) spolu s režijným paušálom v celkovej výške 138,90 eur. Pri posudzovaní nároku vedľajšieho účastníka na strane odporkyne súd vychádzal zo zásady účelnosti trov potrebných na uplatňovanie alebo bránenie práva, pričom dospel k záveru, že trovy vynaložené vedľajším účastníkom, ktoré pozostávajú z trov právneho zastúpenia, nie je možné považovať za účelne vynaložené. Vedľajší účastník na strane odporcu vo vyjadrení k návrhu zo dňa 19.11.2014 vzniesol námietku premlčania. Krajský súd Trnava v uznesení sp. zn. 23Co/223/2013 zo dňa 7.7.2014 v obdobnej veci poukázal na stanovisko občianskoprávneho grémia Krajského súdu v Trnave č. 3/2014 zo 4.2.2014, v zmysle ktorého vedľajší účastník nemôže sám účinne vzniesť námietku premlčania. Pri vyriešení tejto otázky vychádzalo grémium z § 100 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého námietku premlčania môže vzniesť len dlžník. V zmysle § 93 ods. 4 druhá veta O.s.p. však vedľajší účastník koná len sám za seba. A contrario teda nemôže konať za účastníka, na strane ktorého stojí. Hlavný účastník má všetky práva a povinnosti, preto by mal konať sám za seba a vo svoj prospech. Ak by bol prijatý záver, že vedľajší účastník môže uplatniť námietku premlčania za hlavného účastníka, znamenalo by to prevahu procesného práva proti právu hmotnému. Námietka premlčania zo strany vedľajšieho účastníka nebola účinná a nemohla viesť k účinnému bráneniu práva. V tejto súvislosti súd dopĺňa, že v dôsledku zmeny právnej úpravy, v zmysle § 5b zák. č. 250/2007 Z.z. súd pri spotrebiteľských

zmluvách prihlíada na premlčanie ex offio bez ohľadu na námietku či vyjadrenie účastníka. Konanie vedľajšieho účastníka neprispelo k zastaveniu konania, nebolo účelným bránením práva odporcu a trovy, ktoré mu v tejto súvislosti vznikli, neboli vynaložené účelne, a preto navrhovateľovi nevznikla povinnosť podľa § 146 ods. 2 O.s.p. nahradiť trovy konania vedľajšiemu účastníkovi. Vedľajší účastník rovnakým spôsobom vstupuje do množstva ďalších konaní, ku ktorým zasiela takmer totožné vyjadrenia, a to bez ohľadu na vôľu účastníka, na strane ktorého má vystupovať, a bez hlbšieho oboznámenia sa s predmetom konania. Z týchto dôvodov súd vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci a nedostatočného zistenia skutkového stavu, ktoré odôvodnil nasledovne. Navrhovateľ nesúhlasí so zamietnutím žalobného návrhu z dôvodu premlčania, nakoľko má za to, že uplatnený nárok premlčaný nebol. Okresný súd pre posúdenie plynutia premlčacej doby vychádzal z nepreukázaných údajov. Súd vychádzal z postúpenia pohľadávky ako dátumu odstúpenia od zmluvy. Navrhovateľ však nemôže súhlasiť s týmto posúdením, nakoľko predmetný údaj nemožno stotožňovať s ukončením zmluvy, resp. s vyhlásením predčasnej splatnosti úveru. Navrhovateľ má za to, že súd posúdil ukončenie zmluvy nesprávne, vychádzal z nepreukázaných tvrdení, resp. odvodzoval začiatok plynutia premlčacej doby od skutočností, s ktorými nie je možné spájať ukončenie zmluvy, príp. vyhlásenie mimoriadnej splatnosti. Podľa názoru navrhovateľa súd svoje odôvodnenie nezaložil na relevantných dôkazoch a skutočnostiach. Navrhovateľ sa nemôže stotožniť s rozhodnutím súdu, keďže súd vychádzal len z dedukcie a aj to nesprávnej. Navrhovateľ poukazuje na fakt, že právny predchodca navrhovateľa - postupca neukončil záväzkovo-právny vzťah uzatvorený medzi postupcom na jednej strane a odporcom na druhej strane, nebola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru, zmluva nebola vypovedaná a taktiež nedošlo k odstúpeniu od zmluvy, a navrhovateľ ani nedisponuje dokladmi, ktoré by danú skutočnosť - ukončenie zmluvy - preukázali. Výkladom ustanovení VOP možno dospieť k záveru, že postupca a následne postúpením pohľadávky navrhovateľ boli oprávnení, nie však povinní predčasne ukončiť záväzkovo-právny vzťah. Je teda nesporné, že zmluvné strany sa dohodli na plnení v splátkach, preto si navrhovateľ uplatnil nárok na úhradu neuhradených a nepremľčaných splátok. K ukončeniu zmluvy došlo až ku dňu 21.8.2013, kedy navrhovateľ vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. Ďalej navrhovateľ zastáva názor, že súd na daný prípad nesprávne aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) týkajúce sa premlčacej doby, nakoľko bolo potrebné aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka (ďalej len „OBZ“), keďže ide o zmluvu o úvere a teda absolútne obchodno-záväzkový vzťah aj napriek tomu, že jednou zo zmluvných strán je spotrebiteľ. Predmetný záväzkový vzťah je nutné posudzovať v zmysle ustanovení OBZ. Navrhovateľ si v tejto súvislosti dovoľuje poukázať na rozhodnutie NS SR, sp. zn. 2 M Cdo 3/2011 zo dňa 28.4.2011. Záväzkové vzťahy, ktoré vznikli zo zmluvy o úvere, sa bez ohľadom na povahu účastníkov správajú záväzkovou časťou Obchodného zákonníka. Navrhovateľ zároveň poukazuje aj na rozhodnutie NS SR, sp. zn. 6 M Cdo 4/2012 zo dňa 27.3.2013. Následne aj na otázku premlčania žalobcom uplatneného nároku bolo treba aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka. Podľa rozhodnutia KS v Banskej Bystrici, sp. zn. 15Co/132/2013 zo dňa 21.11.2013: „Je nedôvodné podraďovať dĺžku premlčacej doby v Občianskom zákonníku pod ochranu spotrebiteľa. ...“ Takýto prístup by postavil druhú zmluvnú stranu - podnikateľa takmer do nerovnovážnej pozície subjektu. Podľa rozhodnutia KS v Banskej Bystrici zo dňa 30.10.2013, sp. zn. 15Co/28/2013 trojročná premlčacia doba v Občianskom zákonníku nesmeruje na ochranu spotrebiteľa. Ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktoré upravujú inštitút premlčania, nie sú ustanoveniami smerujúcimi o ochrane spotrebiteľa. Krajského súdu v Trnave zo dňa 20.2.2014, sp. zn. 9Co/138/2013: K námietke premlčania je potrebné uviesť, že právna úprava premlčania je zákonom predpokladaný spôsob nástupu určitých právnych účinkov v dôsledku plynutia času. Úprava spotrebiteľských úverov osobitných predpisom nenahrádza všeobecnú právnu úpravu v Obchodnom zákonníku. Podľa rozhodnutia Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 9Co/157/2013 zo dňa 12.9.2013: Ustanovenia § 54 ods. 1 OZ zakotvuje v prospech spotrebiteľa kogentnosť inak dispozitívnych noriem uvedených v OZ, aby zabránilo v spotrebiteľskej zmluve odklon v neprospech spotrebiteľa. Predmetné ustanovenia nestanovuje aplikáciu OZ na spotrebiteľské zmluvy vo forme absolútnych obchodov inak ako v rozsahu § 52 - § 54, resp. až § 60. Najvyšší súd ČR vo veci sp. zn. 32 Cdo 3337/2010 uviedol, že úprava premlčania obsiahnutá v Občianskom zákonníku v § 101 a nasl. nepatrí medzi tzv. iné ustanovenia smerujúce k ochrane spotrebiteľa a odlišne stanovená dĺžka premlčacej doby v Občianskom a Obchodnom zákonníku je iba výsledkom rôznych legislatívnych procesov, z ktorých však žiadny nesmeruje k ochrane slabšej strany (spotrebiteľa). Premlčanie pôsobí voči obojstranným rovnako. Vzhľadom na vyššie uvedené na daný prípad je nutné aplikovať ustanovenia OBZ. Navrhovateľ zostáva názor, že aplikáciou ust. § 5b ZoOS dochádza k značnému narušeniu princípov právneho štátu

podľa čl. 1 ods. 1 a čl. 1 ods. 2 Ústavy SR, k porušeniu zákazu diskriminácie podľa čl. 12 ods. 1 a 2 Ústavy SR a čl. 3 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, k porušeniu ochrany pred svojvoľným zásahom štátnej moci zakotvenej v čl. 13 ods. 4 Ústavy SR, k narušeniu práva na majetok a ochranu vlastníckeho práva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR, čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 1. Dodatočného protokolu o ochrane ľudských práv a základných slobôd, k porušeniu práva na prístup k nezávislému a nestrannému súdu podľa čl. 46 Ústavy SR, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a k porušeniu zásady rovnosti účastníkov súdneho konania garantovanej čl. 47 ods. 3 Ústavy SR a čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd. Právna úprava platná v Slovenskej republike do 30.4.2014 umožňovala spotrebiteľom brániť sa pri pohľadávke uplatnenej po uplynutí premlčacej doby vznesením námietky premlčania. Za účelom zvýšenia ochrany spotrebiteľa prijala Národná rada SR § 5b ZoOS, v ktorom prikázala orgánom rozhodujúcim o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy (vrátane súdov) ex offo prihliadať na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo inú prekážku, a to bez stanovenia jasných pravidiel obsiahnutých v prechodných ustanoveniach, ktoré by zabezpečili plynulý prechod z doposiaľ platného a účinného režimu právnej úpravy do ich nového režimu. Aplikáciou ustanovenia § 5b ZoOS na prebiehajúce súdne konanie bez ohľadu na to, za akého právneho stavu došlo k nadobudnutiu pohľadávok veriteľom a za akého právneho stavu došlo k podaniu návrhu na začatie konania, došlo k zotretiu princípu právnej istoty, ako jedného zo znakov právneho štátu, ktorého súčasťou je aj požiadavka predvídateľnosti konania orgánov verejnej moci a závažnému zásahu do majetkových práv veriteľa. Priamym publikovaním § 5b ZoOS súd taktiež porušil zásadu stanovenú v čl. 152 ods. 4 Ústavy SR, podľa ktorej výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzkových právnych predpisov musí byť v súlade s Ústavou SR. Navyše vzniká reálna hrozba, že súd by tak spôsobil navrhovateľovi škodu. Navrhuje, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle ust. § 220 Občianskeho súdneho poriadku ho zmenil tak, že vyhovie návrhu navrhovateľa voči odporcom v plnom rozsahu, resp. v zmysle ustanovenia § 221 ods. 1 a 3 Občianskeho súdneho poriadku ho zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Zároveň si uplatňujem voči odporcovi trovy konania a právneho zastúpenia v prvostupňovom i odvolacom konaní, pričom trovy právneho zastúpenia odvolacieho konania pozostávajú z jedného úkonu právnej služby vo výške 73,69 eur s DPH a režijného paušálu k úkonu právnej služby vo výške 10,07 eur s DPH, spolu 83,76 eur s DPH (podanie odvolania).

Vyjadrenie k odvolaniu navrhovateľa zo strany odporkyne podané nebolo.

K odvolaniu navrhovateľa sa vyjadril vedľajší účastník prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Z ust. § 52 ods. 3, 4, § 54 ods. 2 O.z., § 3 ods. 3, § 4 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, § 2 písm. b) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona vyplýva, že zmluva je svojou povahou spotrebiteľskou zmluvou, a preto sa riadi režimom Občianskeho zákonníka. Tento výklad je v súlade so smernicou Rady 93/13/EHS zo dňa 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Neplatné je podľa § 52 ods. 2 O.z. preto aj prípadné dojednanie o režime Obchodného zákonníka. Občiansky zákonník ustanovuje objektívny začiatok plynutia premlčacej doby. Trojročná premlčacia doba plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Tým je objektívne vymedzený začiatok plynutia premlčacej doby, ktorý je odvodený od slova „mohlo“ a nie od slova „mohol“. Je to vlastne časový moment, keď sa subjektívne právo transformuje do nároku oprávneného. Právo mohlo byť prvýkrát vykonané vtedy, ak je spôsobilé na žalobu, t. j. keď možno podať návrh na začatie súdneho konania. V danej súvislosti poukazuje na súdnu prax (R 28/1984), podľa ktorej „ak veriteľ môže vyvolať splatnosť dlhu sám, potom môže svoje právo i vykonávať.“ Z tohto dôvodu súdna prax vyvodzuje, že prvá objektívna možnosť vykonania práva je okamihom, keď veriteľ mohol najskôr o splnenie požiadať. V danom prípade mohol veriteľ zosplatiť úver už v prípade, že odporca bol v omeškaní so splatením jednej splátky o viac ako 10 dní. Vzhľadom k vyššie uvedenému vedľajší účastník prostredníctvom právneho zástupcu preto vznáša námietku premlčania celého práva. Navrhovateľ svoje nároky voči odporkyne odvodzuje zo zmluvy, ktorú odporkyňa uzavrela so Slovenskou sporiteľňou, a.s., teda bankou poskytujúcou úvery na základe bankovej licencie, čo je skutočnosť všeobecne známa (§ 121 O.s.p.). Tieto nároky mal navrhovateľ získať postúpením. Preto je potrebné sa v prvom rade zaoberať otázkou, či zistený skutkový stav opodstatňuje záver, že postúpenie je (aspoň voči dlžníkovi) platné a účinné. Ak je pre platnosť postúpenia v týchto prípadoch potrebné splniť určité podmienky, ako napr. tie uvedené v § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z., je postupca v súdnom konaní, v ktorom takto postúpenú pohľadávku uplatňuje, povinný v zmysle § 120 ods. 1 O.s.p. tvrdiť a dokázať predpoklady svojej aktívnej legitímácie, teda okrem iného aj splnenie podmienok platného postúpenia. Postupca,

ktorému bola pohľadávka postúpená bankou, je tak v zmysle uvedeného povinný tvrdiť a dokázať, že pred postúpením pohľadávky banka klienta písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku a klient napriek tomu zostal v omeškaní so splatením svojho záväzku aspoň 90 dní. Nepreukázanie týchto skutočností má za následok nedokázanie aktívnej legitímácie postupníka. Žalobca teda nepreukázal, že by v čase, kedy mala byť pohľadávka Slovenskej sporiteľne, a.s., voči žalovanej postúpená naňho, boli tieto podmienky postupu splnené. Vedľajší účastník prostredníctvom právneho zástupcu navrhuje, aby odvolací súd rozsudok v zmysle § 219 O.s.p. potvrdil ako vecne správny a zaviazal navrhovateľa nahradiť trovy konania vedľajšiemu účastníkovi vo výške 139,60 eur. Vyčíslenie trov právneho zastúpenia v zmysle § 10 ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z.z.: 1. prevzatie a príprava zastúpenia, 2. vyjadrenie k odvolaniu á 61,41 eur, 2 x režijný paušál á 8,39. Spolu trovy právneho zastúpenia tak predstavujú sumu vo výške 139,60 eur.

Odvolanie podal aj vedľajší účastník, rozsudok mal doručený 14.1.2015, posledný deň na podanie odvolania bol 29.1.2015. Odvolanie bolo podané 29.1.2015, ale e-mailom. Oneskorene bolo podané doplnenie písomne osobne 3.2.2015.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 O.s.p.), oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 201 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a § 202 O.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 písm. c/ a f/ O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli súdu (§ 156 ods. 3 v spojení s § 211 ods. 2 O.s.p.) a v elektronickej podobe na webovej stránke súdu v ten istý deň ako sa vyvesil na úradnej tabuli (§ 21 ods. 2 vyhl. č. 543/2005 Z.z.) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné, keďže napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky na jeho potvrdenie v zmysle § 219 O.s.p.. Odvolací súd rozhodol vo veci pomerom hlasov 3 : 0.

Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na uplatnené odvolacie dôvody, s prihliadnutím na odôvodnenie preskúmaného rozsudku bolo posúdiť predovšetkým, či v danom prípade boli splnené podmienky pre nepriznanie žalobou uplatneného nároku žalobcovi z dôvodu jeho premlčania.

Pretože odvolací súd preberá súdom prvého stupňa zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie navrhovateľom tvrdeného nároku, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, keď vec i správne právne posúdil, s poukazom na ust. § 219 ods. 2 O.s.p., odvolací súd odkazuje na správne odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvostupňového súdu odchýliť a preto nemôže dať za pravdu navrhovateľovi.

Odvolací súd sa predovšetkým sústredil na vyriešenie otázky nastolenej odvolateľom, či ust. § 5b zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa... zavedené novelou zákona č. 102/2014 Z.z., je možné podľa navrhovateľa retroaktívne aplikovať i na právne vzťahy, ktoré vznikli pred jeho účinnosťou, teda pred dňom 01.05.2014, pričom dospel k rovnakému záveru ako súd prvostupňový, že áno. Zodpovedanie tejto otázky súvisí s časovou pôsobnosťou právnych noriem. Rozdiel medzi časovou pôsobnosťou hmotnoprávných a procesných noriem pritom nie je zásadný, pravidlom je, že právna norma reguluje spoločenské vzťahy dopredu a nie späť. V danom prípade ust. § 5b Zákona o ochrane spotrebiteľa normuje procesnú činnosť orgánu rozhodujúceho o nároku zo spotrebiteľskej zmluvy (teda aj súdu), má teda charakter procesnoprávny a to bez ohľadu na to, že je obsiahnuté v hmotnoprávnom predpise. Keďže zároveň táto norma neobsahuje žiadne intertemporálne ustanovenia o časovej pôsobnosti novely, ktorá ho zaviedla, musí platiť pravidlo okamžitej aplikability tohto ustanovenia. Ak teda platí, že právna norma § 5b Zákona o ochrane spotrebiteľa má procesný charakter a zákonodarca nestanovil osobitný právny režim intertemporality, má súd prihliadať na premlčanie ex officio vo všetkých aj pred nadobudnutím účinnosti tohto ustanovenia začatých konaniach podliehajúcich pod hypotézu tejto právnej normy. Vzhľadom na to prvostupňový súd, ktorý vo veci preskúmaným rozsudkom rozhodol

po účinnosti novelizovaného znenia § 5b zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa (ktorý nadobudol účinnosť dňom 1.5.2014) správne ex offo citované ustanovenie zohľadnil a v konaní aplikoval.

V zmysle § 5b zák. č. 250/2007 o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom od 1.5.2014 po novelizácii zák. č. 103/2014 Z.z. orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď inak by bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával.

Preto sa súd I. stupňa správne vyporiadal s otázkou premlčania ako poukázal na ust. § 101 OZ pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať prvý raz. Ku dňu postúpenia uplatnenej pohľadávky, bola odporkyňa s jej plnením v omeškaní viac ako tri roky (1162 dní). K postúpeniu pohľadávky došlo na základe Zmluvy o postúpení zo dňa 27.6.2013, pričom návrh na začatie konania bol podaný až dňa 17.2.2014. (prvá splátka, ktorej zaplatenie si navrhovateľ v predmetnom konaní uplatnil bola splatná dňa 20.3.2010 a od tohto dňa začala plynúť premlčacia doba). S poukazom na ustanovenie § 101 zákona č. 40/1964 Zb., súd správne uzavrel, že premlčacia doba na uplatnenie nároku zo zmluvy uplynula už v čase postúpenia pohľadávky. Správne ex offo prihliadol na premlčanie uplatneného nároku a návrh zamietol.

Vecne správny rozsudok súdu prvého stupňa preto odvolací súd podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Odvolanie vedľajšieho účastníka posudzoval odvolací súd len z pohľadu podania včasnosti. Ako bolo už uvedené odvolanie podal aj vedľajší účastník, rozsudok mal doručený 14.1.2015, posledný deň na podanie odvolania bol 29.1.2015. Odvolanie vedľajším účastníkom bolo podané 29.1.2015, ale len e-mailom.

Podľa ust. § 42 ods. 1) O.s.p. podanie možno urobiť písomne, ústne do zápisnice, elektronickými prostriedkami alebo telefaxom. Podanie obsahujúce návrh vo veci samej alebo návrh na nariadenie predbežného opatrenia, ktoré bolo urobené elektronickými prostriedkami, treba doplniť písomne alebo ústne do zápisnice najneskôr do troch dní; podanie, ktoré bolo podpísané zaručeným elektronickým podpisom, doplniť netreba. Podanie urobené telefaxom treba doplniť najneskôr do troch dní predložením jeho originálu. Na podania, ktoré neboli v tejto lehote doplnené, sa neprihliada. Odvolanie vedľajším účastníkom bolo podané 29.1.2015, ale e-mailom. Podané bolo doplnenie písomne osobne 3.2.2015.

Súd vyhodnotil odvolanie v zmysle ust. § 42 ods. 1 O.s.p. podané ako oneskorene, preto ho podľa ust. § 218 ods. 1 písm. a) O.s.p. odmietol.

O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa ust. § 224 ods. 1 za použitia ust. § 142 ods. 1 O.s.p., pretože úspešná odporkyňa mala právo na náhradu trov konania, no nežiadala si ich a žiadne jej nevznikli. Vedľajšiemu účastníkovi nemožno trovy priznať, pretože jeho odvolanie bolo odmietnuté a odvolací súd rozhodol o ich nepriznaní analogicky podľa ust. § 146 ods. 1 písm. c) O.s.p..

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je možné podať odvolanie.